

Minnes-ord [över kontraktspresten Erland Lagerlöf].

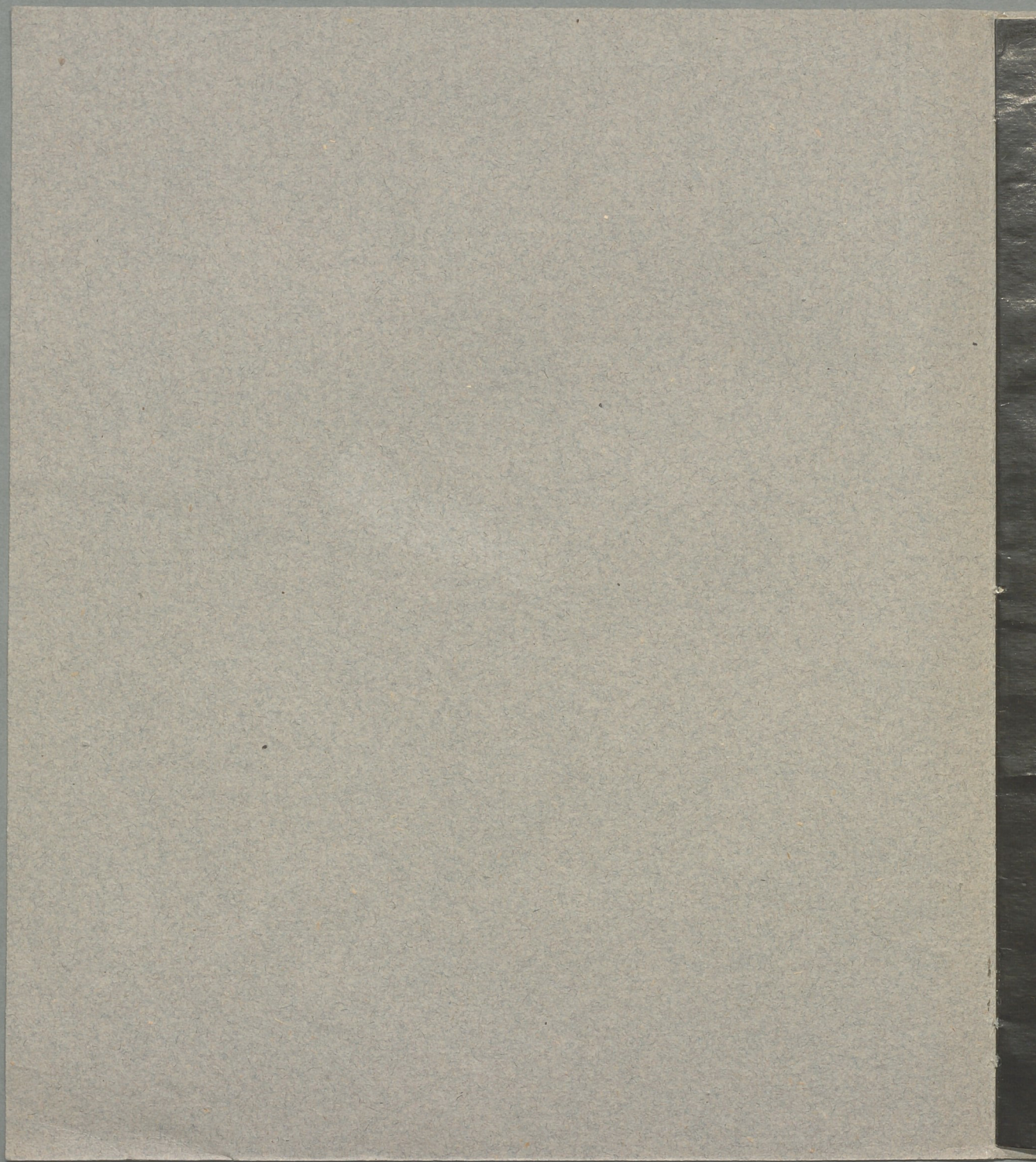
National Library
of Sweden

LAGERLÖF, ERLAND

Blogg
Sv.
(1877)

1300-1800

Minneß-Ord.

J lifstiden Kontraktspösten och Kyrkoherden i Arwika Pastorat af Carlstads Stift, Ledamoten af Kongl. Nordstjerne-Orden, Theol. Doktor, Herr Magister Erland Lagerlöf, war född d. 14 Augusti 1756 i Arwika.

Hans Far war Prosten och Kyrkoherden derstädes Magister Anders Lagerlöf, Modren Stina Engel Hoffen. Släkten härstammade från bondefonen Magnus Schivedius, Komminister i Sunne, hwars Söner antogo namnet Lagerlöf. Den äldste af dessa war den herdmpe Profesorn Peter Lagerlöf i Upsala. Af de twenne yngre blef Erland Professor i Lund och Daniel Kyrkoherde i Arwika. Den sistnämde forplantade ensam Släkten och Namnet genom två Söner: Nils, sedermera Biskopp i Carlstads Stift, och den förr nämnda Anders Lagerlöf. — Erland war sin Faders yngre Son. Han idkade studier wid Carlstads Lärowerk och Lunds Universitet, der han 1778 tog Filosofiska graden; blef följande året prestwlg samt kallad till C. O. BataljonsPredikant wid Sprengtportiska wärswade Regimentet. Sin Pastoral-Examen aflade han inför Stockholms StadsConsistorium 1781; men begaf sig derefter, för sin förswagade hells återställande, till sin födelsebygd, der han i twenne år förblef hos sin broder Prosten Daniel Lagerlöf. År 1783 nämdes han till HofPredikant hos H. K. H. Hertig Carl af Södermanland. Kort derefter dog hans bror, och Arwika Pastorats innewånare sökte nu, genom Konglig Råd, att, utom förslag, till själasbjäre erhålla den efterlefswande yngre brodern af denna någt, som redan i ett århundrade hade gifwit dem ättade Lärare. Konung Gustaf III biföll deras underdåniga anhållan, och genom Fullmakt, daterad Parma den 29 April 1784, blef HofPredikanten Erland Lagerlöf utnämnd till sin broders efterträdare i embetet. Han sökte nu och fann en ättad Waka i BruksPatronen Henrik Troili's äldre Dotter Agneta Christina Troili. Detta äktenskap wälsignades med fyra barn, som öfwerlefwä, en Son och trenne Döttrar. Kyrkoherden Lagerlöf, nämnd till Prost 1794, förordnades 1799 till Kontraktspost öfwer Jönsbårad. Han nämdes år 1818 till Theologiä Doktor och 1826 till Ledamot af Kongl. Nordstjerne-Orden. Han war Ledamot af Sällskapet för allmänna Medborgersliga Sunskaper, Samsundet Pro Fide & Christianismo,

Evangeliska Sällskapet, Bibel-Sällskapet, Kongl. Vermländska Hushållnings-Sällskapet, och har af Samfundet Pro Fide & Christianismo erhållit ett, af enstift man, utsatt pris, för en afhandling, angående Socknestolors organisation, som trycktes. Doktor Lagerlöf afled den 9 Decem-ber 1827 i sitt Sjuttiondeandra ålders år. Hans förträffliga maka hade, 1821 den 25 Februari, före honom gått ur tiden.

Sådana voro Doktor Lagerlöfs yttre lefnadsstiftelsen — så, till, för världen föga märkkelige. Men det finnes ett inre lif, hwars strider och segrar, hwars arbeten och frukter inga werldliga häfder omtala, ehuru de tecknas i det ewiga lifwets bok; — och den aflidne kände och lesbe detta inre lif: Han war en Christen och en sannt Christelig Lärare. Ej utan egen erfarenhet ledde han andra på den wäg han sjelf wandrade, och i spåren af den Frälsare, som war hans allt. Hans seger hade ej varit utan kamp, hans tro ej utan pröfning. "År 1792 den 6 Mars" — har han antecknat om sig sjelf — "war jag så sjuk, att jag war nära döden; men just då wedersförs mig den sörwita barmhertighet af Gud, hwilket jag i ewighet skall tacka honom för." — Äfwen stundom efter denna tid war hans själ bebröfwad och rof för en djup swärmodighet, som gjorde honom och andra lifwet tungt. Han upprättade sig genom en Christens wapen: bönen, arbetet i sin kallelse. — Jungen har med stbrre nit och trohet arbetat i sin kallelse. Om andre undwika, sökte han deremot besöddor — ofta till den grad, att för hans yngre medhjelpare i embetet intet återstod. Han war outtröttlig i sin Herres tjenst; derhos alltid tålig, mild, saktnodig; hans läppar fulla af god lärdom, hans hand alltid uppsåten att giffwa, hans hus en tillflykt för den arma, den bebröfwade, den sjuka, som ofta sökte honom långt ifrån och sann råb, hjelp eller tröst: ty, på en från Läkarewård, den tiden, aflägsen ort, hade när den och den warma högen att gagna förmått honom, att söka läma och hela ej blott själens utan äfwen kroppens onda. Han hade i Läkarekonst och Kirurgisk handläggning förwärfwat en insigt och färdighet, som högst sällan finnes hos andra än män af yrket, till hwilka han alltid hänwisade med swårare tillfällen och då möjligheten det medgaf. Han war i spennerhet de fattiges Läkare och wån. Hwad de fräa läkemedlen i många år kostade honom, skulle hwat och en annan funnit oerhördt, och war werkligen högst beköpligt. De utgifter och förluster, hwilka ett wälgörande, som alldeles ej erkände annan gräns än den yttersta förmögens, ädrogo honom, ersattes genom den förkofran, som ordning, arbetsamhet och sörjens-

ta wålsignelser medföra i ett hus. En denne Man, så hel i sin anbeliga
Fallelse, war åfwen i wärdliga stycken en wis man, en förträfflig med-
borgare, en utmärkt landtushållare och odlare. En andel i ett bonde-
hemman, som han förwårswade, ej långt från Prestgården, förwandlades
genom honom till en wacker och, i förhållande till storleken, betydlig egen-
dom. Den nybyggdes helt och hållet, en Trågård planterades, ett Tegels-
bruk anlades, en ansenlig Wäse odlades. Såsom manhyggnad låt Doktor
Lagerlöf uppföra ett två wåningars Verhus, som tyckades förträffligt och
troligen är det wädraste af sitt slag i riket. Han hade trenne gånger
den nåden, att i detta hus herbergera war nu regerande allernådigste
Konung. Hwilken som sett denna anläggning, omgifwen af en skön natur,
ihågkommer den gerna: hwilken som närmare kunnat detta hemwist för den
hjärtligaste gästfrihet och njutit des Inwånares wånskap, glömmet det
aldrig. Doktor Lagerlöf hade ämnat denna tåcka honing åt sin Fru till
Enkesåte. Det blef för honom sjelf ett sorgens och saknadens hem, då
den dygdiga ypperliga Makan gick före honom till det ewiga hemmet; och
nu stilde sig åfwen han wid detta ställe, der han nedlagt så låra mddor.
Sådana förluster likna de långa skuggor, som astoneu stikar framför sig:
de äro förebud till den nedgående Solen af detta lifwets lycka. Den
sjunker mot qvällen allt mer, dagen skymmer, och en efter annan framtin-
dra på det mörkare fästet de stilla stjernor, såsom Ewighetens förhopp-
ningar wid lifwets bystra gräns. — Dit upp — dit den frogna söljes-
flagerstån föregått — war åfwen den frommes blick nu mer än någonsin
riktad, medan hans händer wålsignande hwilade på de barn och barnabarn,
som omgäfwes honom. — I sin hoga ålder lifwades han ännu af samma
fårlek och nit i sitt kall, af samma outtröttliga werksamhet att låra och
gagna. Wexelunderwisingsskolors inrättande i hans widsträckt Pastor-
rat war hans sista stiftelse. Han föregick derigenom i sin landsort med
exempel, och då hans Åhrare ej genast insågo nyttan af anstalten, låt
han på egen bekostnad en Lärare i metoden i hufwudstaden underwisas, an-
stallade sjelf de nöddiga materialier, och såg åfwen sin stiftelse båra frukt
innan han lade sitt hufwud till hwila.

Hans minne lefwer, ej frejsbadt, men lårt; ej widsträckt, ej lysande,
men wålsignadt och inom den krets, der han lefwat och werkat, wår
hågnadt emot den förgångelse, som slutligen alla drabbar allt jorbislett.
Frid öfwer hans och hans Makas stoft!

Carlshab, trykt hos G. Ballenerona, 1828.
